

Решение № 670

гр. София, 29.03.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, ii отделение, 36 състав, в
публично заседание на 03.12.2009 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Гунчев

Секретар: Виктория Вълчанова

като разгледа дело номер **3857** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Сдружение с нестопанска цел „Национално движение „Е.“ (НД Е.) срещу Решение № РД-37-4/26.11.2008 г. на Председателя на А. за Я. Р., с което се отказва предоставянето на достъп до обществена информация относно техническо решение № 2903/11.12.2003 г. с приложения №№ 1-29, поискан със заявление от 30.10.2008 г. Претендира се и присъждане на деловодните разноски.

Ответникът Председателя на А. за Я. Р. (АЯР) чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна.

Заинтересованата страна „АЕЦ К“ ЕАД чрез повереника си оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и разноските по делото.

С градска прокуратура, редовно призована, не встъпва в производството.

След преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото доказателства, и като съобрази доводите на страните, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление за достъп до обществена информация вх. № 10-30/30.10.2008 г. Национално движение „Е.“ е поискало от Председателя на Агенцията за Я. Р.

информация за: 1. От Разрешение за внос на ядрен материал № О-3012/06.10.2004 г. – приложение № 7 Лицензия № Л-52-16-11/14/10/02 за право на външнотърговска дейност за стоки и технологии с възможна двойна употреба; 2. От Разрешение за внос на ядрен материал № О-3012/06.10.2004 г. – приложение № 8 Разрешение № 002478/28.09.2004 г. за внасяне на стоки и технологии с възможна двойна употреба; 3. От Разрешение № VI-2959/14.05.2004 г. - Техническо решение № 2930/11.12.2003 г. с приложения №№ 1-29; 4. Протокол от извършени контролни измервания на свежо Я. гориво, предназначено за 5 и 6 блок на АЕЦ „К”, извършени в периода 10-13.09.2008 г. от шведската фирма STUDSVIC NUKLEAR AB. В хода на процедурата е установено, че документ с наименование Техническо решение № 2930/11.12.2003 г. не съществува, а искането по т. 3 от заявлението касае всъщност Техническо решение № 2903/11.12.2003 г., за изпълнение на което е издадено Разрешение № VI-2959/14.05.2004 г. (този въпрос не е спорен по делото).

С писмо № 92-00-386/11.11.2008 г. Председателят на АЯР е предоставил частичен достъп до исканата обществена информация – тази по т.т. 1, 2 и 4 от заявлението, а по отношение на исканата информация по т. 3 е уведомил заявителя, че ще му бъде отговорено в срок до 27.11.2008 г., понеже на основание чл. 31 от ЗДОИ е изискано съгласие от ”АЕЦ К” ЕАД за предоставяне на информацията. Последното е станало с писмо № 47-00-183/06.11.2008 г., с което на основание чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ е поискано изрично писмено съгласие от „АЕЦ К” ЕАД в качеството му на трето лице, до което се отнася информацията. На 24.11.2008 г. в АЯР е постъпил отговор на изпълнителния директор на ядрената централа, че не дава съгласие за предоставяне на НД „Е.” на Техническо решение № 2903/11.12.2003 г. с приложения №№ 1-29.

По делото е представено писмо на Открито акционерно дружество „ТВЭЛ” до Изпълнителния директор на „АЕЦ К” ЕАД, с което се изразява несъгласие да се предостави исканата информация, изложена в техническото решение, защото е конфиденциална по силата на Раздел 7 от Договор 100/45046040/080514 от 09.12.2002 г. и съдържа „ноу-хау” на руското дружество за производството на Я. гориво, състава и свойствата му. Представени са и страници от цитирания договор, сключен между „АЕЦ К” ЕАД и ОАЕ „ТВЭЛ” М, Р, за доставка на свежо Я. гориво за ВВЕР-1000 на блокове 5 и 6 на „АЕЦ К” ЕАД и връщане на облъчено (отработило) Я. гориво за преработка и съхранение, който договор в Раздел 7 действително съдържа клаузи за конфиденциалност. За „конфиденциална” по силата на този договор се счита „цялата информация, станала известна на всяка от страните по договора, получена от документацията по договора, получена от електронни носители, предавани по договора, получена при посещенията на представители на клиента в завода-производител и посещения на доставчика в АЕЦ К, а така също и получена по всякакъв друг начин”, и „всички документи, диаграми, чертежи и друга информация, които са били предавани от едната на другата страна преди подписването на договора, и които ще се предават след подписването на договора”.

С оспореното в настоящото производство Решение № РД-37-4/26.11.2008 г. Председателят на АЯР е отказал предоставянето на достъп до обществена информация относно Техническо решение № 2903/ 11.12.2003 г. с приложения №№ 1-29. В мотивите на решението е изложено, че исканата информация е „друга защитена тайна” по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ – „фирмена тайна” за „АЕЦ К” ЕАД, тъй като в техническото решение с приложенията се съдържат данни, станали известни на дружеството във връзка с изпълнението на договора между „АЕЦ К” ЕАД и ОАО „ТВЭЛ”, с който всяка от страните се е задължила да не публикува или разгласява в пълен или частичен обем „конфиденциална информация” на трети лица без писменото съгласие на другата страна. Сочи се, че липсва съгласие на ОАО „ТВЭЛ” за предоставяне на защитената по договора информация, а техническото решение и приложенията се съдържат документи, предавани от ОАО „ТВЭЛ” на „АЕЦ К” ЕАД по силата на Договор 100/45046040/080514.

По делото са приложени разпечатки от И досежно наличието на обществен интерес от търсената от заявителя информация, но пък няма данни към кой момент решението за отказ от предоставянето ѝ е достигнало до адресата си. Последното обаче е ирелевантно, доколкото жалбата срещу издаденото на 26.11.2008 г. решение е постъпила при административния орган на 05.12.2008 г. (т.е. преди изтичане на 14 дневен срок от постановяването му).

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбоподателят е от кръга на лицата по чл. 4, ал. 3 във връзка с ал. 1 от ЗДОИ, респ. по чл. 17 от Закона за опазване на околната среда (ЗООС), които имат право на достъп до обществена информация. С оглед спецификата на предмета на исканата информация приложение намира чл. 17 от ЗООС, според който всеки има право на достъп до наличната информация за околната среда, без да е необходимо да доказва конкретен интерес. Ответникът е задължен субект да предостави обществена информация, която създава и съхранява по силата на чл. 3, ал. 1 от същия закон, в качеството си на държавен орган.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК за това, предвид което е процесуално допустима, а разгледана по същество – и основателна.

Решението е издадено в необходимата писмена форма, от компетентния орган, който е задълженият по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ субект за осигуряване на достъп до обществена информация – Председателя на Агенцията за Я. Р..

Съгласно определението на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република Б и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Поисканата от НД „Е.” информация, несъмнено е свързана с обществения живот в Р Б и дава възможност за съставяне на мнение на гражданите както за дейността на АЯР, така и въобще за състоянието на околната среда – чл. 19, т. 1 и т. 2 от ЗООС, доколкото съдържанието на исканата информация в случая безспорно е свързано

със състоянието на компонентите по чл. 4 от ЗООС и факторите по чл. 5 от ЗООС, с факторите, дейностите и мерките, които са в състояние да оказват влияние върху компонентите на околната среда; състоянието на човешкото здраве и безопасността на хората; факторите, които замърсяват или увреждат околната среда. Следва да се има предвид и, че търсената от заявителя в административното производство информация кореспондира с дефиницията на понятието „информация за околната среда” по чл. 2, т. 3 от Конвенцията за достъпа до информация, участие на обществеността при вземане на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда, ратифицирана от Б и обн. ДВ, бр. 33 от 2004 г. (т.нар. Орхуска конвенция).

Досежно фактическите основания, посочени в оспорваното решение, че информацията, съдържаща се в техническото решение и приложенията, представлява „друга защитена тайна” по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ – „фирмена тайна” за „АЕЦ К” ЕАД, и наведените доводи от административния орган по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, в насока, че достъпът засяга интересите на трето лице (касаещи очевидно интересите на заинтересованата страна „АЕЦ К” ЕАД и на ОАО „ТВЭЛ”), на първо място следва да се отбележи, че административният орган въобще не е обсъдил дали тази информация представлява „производствена или търговска тайна” по смисъла на чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗООС, чието приложно поле в случая е налице. Според разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗООС, достъпът до информация за околната среда може да бъде отказан в случаите, когато се иска предоставяне на информация, която представлява производствена или търговска тайна, определена със закон. Легалната дефиниция за „производствена и търговска тайна” е дадена в разпоредбата на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на конкуренцията (ДР на ЗЗК), според която такива са факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, за което те са взели необходимите мерки. Действително, в приетия по делото договор е инкорпорирана клауза за конфиденциалност. Административният орган, чието достояние е посоченият по-горе договор, не е анализирал по какъв начин данните, достъп до които е поискал заявителя, попадат в клаузата за конфиденциалност, и въобще попадат ли те в предметния обхват на дефиницията. Поради това не може да се обоснове извод, че предоставяне на данните, визирани в процесните техническо решения и приложения, би могло да доведе до увреждане на правно защитен интерес. При това положение с оглед мотивите на административния акт за съда е невъзможно да извърши преценка кой е правно защитеният интерес, който би бил увреден от предоставянето на данните, предмет на оспорваното по делото решение.

Възражението на ответника и на заинтересованата страна, че твърденията на жалбоподателя за „надделяващ обществен интерес” са ирелевантни, с оглед редакцията на разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ към момента на издаването на решението, не могат да бъдат споделени. Действително в редакцията си към 26.11.2008 г. цитираната норма предвижда, че основание за

отказ за предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, а надделяващият обществен интерес, като изключение от това правило е въведен едва с изменението и допълнението на ЗДОИ от 05.12.2008 г. (обн. ДВ, бр. 104 от 2008 г.). В тази насока обаче административният орган е следвало да извърши преценка по смисъла на чл. 20, ал. 4 от ЗООС, според която разпоредба при решаване на достъпа за предоставяне на информацията органът отчита обществения интерес от разкриването на тази информация. Касае се за норма от специален по отношение на ЗДОИ закон, релевантна към предмета на спора по силата на цитираните по-горе правила на чл. 19 от ЗООС. Още повече, че тази норма по същество възпроизвежда правилото на чл. 4, т. 4 от Орхуската конвенция основанията за отказ да се тълкуват ограничително, като се отчита общественият интерес от разкриване на информацията. Но дори и действително да съществуват сериозни основания за ограничаване правото на информация, органът е следвало да съобрази и обсъди налице ли е възможността за предоставяне на т.нар. частичен достъп по смисъла на чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ и чл. 20, ал. 5 от ЗООС.

Не кореспондира с правната уредба и възражението на ответника, че действащата към момента на постановяване на обжалваното решение разпоредба на чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ е императивна, и съгласно нея при получаване на изричен отказ от третото лице за даване на исканата информация, касаеща неговите интереси, административният орган е длъжен да не я разкрива. Тази норма в приложимата към издаване на акта редакция (дв, бр. 55 от 2000 г.) е диспозитивна, защото предвижда, че при неполучаване на съгласие от третото лице или при изричен отказ да се даде съгласие, съответният орган **може** да предостави исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, отнасяща се до третото лице. В случаи като настоящия на изрично противопоставяне на страните по договора относно предоставянето на данни, свързани с изпълнението му, административният орган следва да обсъди възможно ли е да предостави информацията в обем и по начин, който да не разкрива информацията, касаеща третото лице, съгласно чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ, а не да приема за достатъчно за постановяването на отказ неговото несъгласие. Обстоятелството, че част от исканата обществена информация засяга трето лице, което не е дало писмено съгласие, само по себе си не е основание за отказ от предоставянето ѝ.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че като не е изпълнил законовите си задължения, а се е ограничил единствено до позоваването на наличие на друга защитена тайна и засягане на интересите на трето лице, което не е дало изрично писмено съгласие за предоставяне на поисканата обществена информация, ответникът е издал материално незаконосъобразен административен акт.

Извън горното, мотивите на административният акт имат съществено значение,

както с оглед упражняване правото на защита на заявителя, така и за съда, за да се произнесе по наведените в конкретния спор доводи. Липсата на такива за приложението на нормите на ЗООС и на чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ не се замества от възпроизвеждането на нормите на чл. 37, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДОИ. Чрез тълкуване на разпоредби от ЗДОИ, ЗООС и Орхуската конвенция съдът не следва да търси и формулира аргументите, довели до оспорвания отказ за достъп до обществена информация, с което да "допълва" съдържанието на акта. Тази дейност трябва да извърши органът, който е задълженият публичноправен субект по ЗДОИ. Липсата на мотивиране от административния орган по какви конкретни критерии е приел, че исканата обществена информация съставлява „друга защитена (фирмена) тайна” в своята съвкупност, както и съответно на отказа да я предостави на заявителя, се възприема от съда и като съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Съдът не може да презюмира при липса на конкретни доводи в мотивите на обжалвания акт, че достъпът би разкрил специфична информация, който да засяга интереси на трето лице, респективно, че тази информация представлява „друга защитена тайна”.

При този анализ на доказателствата и относимите за казуса разпоредби, и установеното наличие на отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, съдът на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК следва да отмени оспореното решение, и по силата на чл. 173, ал. 2 от АПК да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне при обсъждане на всички относими факти и приложими норми. Съобразно чл. 174 от АПК трябва да бъде определен и срок за издаването на акта, като в случая 14 дни от датата на постъпване на преписката се възприема от съда за разумен.

Предвид изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се възстанови от бюджета на органа, издал акта, заплатената държавна такса в размер на 10 лв.

Мотивиран така, Административен съд С. – град, Второ отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Сдружение с нестопанска цел „Национално движение Е.”, седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Княз Дондуков” № 9, представлявано от заместник-председателя П П Троянски, като *незаконсъобразно* Решение № РД–37–4/26.11.2008 г. на Председателя на Агенцията за Я. Р..

ИЗПРАЩА административната преписка на Председателя на Агенцията за Я. Р. за ново произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. № 10-30/30.10.2008 г. относно предоставяне на достъп до Техническо решение № 2903/11.12.2003 г. с приложения №№ 1-29, като го **задължава** в 14-дневен срок от влизане на настоящото решение в сила да се произнесе съобразно указанията, дадени в мотивите на съдебния акт.

ОСЪЖДА А. за Я. Р., адрес гр. С. – 1574, бул. „Шипченски П.” № 69, да заплати на Сдружение с нестопанска цел „Национално движение Е.”, седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Княз Дондуков” № 9, представлявано от заместник-председателя П П Троянски, сумата 10 /десет/ лева разноски по делото. **РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република Б с касационна жалба, подадена чрез Административен съд С. – град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: .....